

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **11 lutego 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Arkadiusz Łata

Protokolant Piotr Sikora

po rozpoznaniu w dniach 27 września 2019 r., 10 stycznia 2020 r. oraz 11 lutego 2020 r.

przy udziale Ewy Szlosar prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

sprawy **J. D.** ur. (...) w K.

syna J. i A.

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 23 maja 2019 r. sygnatura akt III K 1308/18

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk oraz art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok, w ten sposób, że:

a. uchyla rozstrzygnięcie z punktu 1 i na mocy art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego J. D. o czyn polegający na tym, iż w dniu 20 sierpnia 2018 r. w G. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując rowerem na skrzyżowaniu ulic (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, nie upewniając się należyście, czy poruszający się za nim motocyklem K. D. nie rozpoczął wyprzedzania i zbyt późno sygnalizując lewą ręką zamiar wykonania powyższego manewru – dopiero w trakcie jego realizacji, czym zaskoczył kierującego motocyklem, doprowadzając K. D. do położenia pojazdu na podłożu, w wyniku czego sunący po jezdni jednoślada ustawiony poprzecznie do osi jezdni zahaczył o tylne koło roweru oskarżonego powodując jego przewrócenie się, zaś kierujący motocyklem doznał obrażeń ciała w postaci złamania obojczyka lewego, które naruszyły prawidłowe czynności narządów jego ciała na okres powyżej siedmiu dni, przy czym K. D. przyczynił się do wypadku poruszając się niezmiennie na wprost, a nieprawidłowo w bliskości lewej strony pasa ruchu, na jakim się znajdował, przystępując do wyprzedzania rowerzysty przed przejściem dla pieszych, przekraczając dopuszczalną w tym miejscu prędkość i zwiększając prędkość w trakcie zbliżania się do skrzyżowania – tj. o czyn z art. 177 § 1 kk i ustala okres próby na 1 (jeden) rok,

b. uchyla rozstrzygnięcie z punktu 2 i na mocy art. 67 § 3 kk orzeka od oskarżonego J. D. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. D. nawiązkę w kwocie 300 zł (trzysta złotych),

c. na mocy art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów opinii biegłego K. P. w kwocie łącznej 1144,30 zł (tysiąc sto czterdzieści cztery złote i trzydzieści groszy) i ustala rozmiar wydatków orzeczonych w punkcie 3 na kwotę 110 zł (sto dziesięć złotych);

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
3. zasądza od oskarżonego J. D. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. D. kwotę 1176,80 zł (tysiąc sto siedemdziesiąt sześć złotych i osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym;
4. zasądza o oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa częściowo wydatki poniesione w postępowaniu odwoławczym w kwocie 2247,77 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści siedem złotych i siedemdziesiąt siedem groszy) i wymierza mu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 100 zł (sto złotych), zwalniając go od wydatków w zakresie pozostałym i tą częścią wydatków obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE				
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 781/19		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1			
1CZĘŚĆ WSTĘPNA				
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji				
Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 maja 2019 roku - sygn. akt III K 1308/18				
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację				
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w				

sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność		

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	J. D.	- sygnalizowanie przez oskarżonego lewą ręką manewru zmiany kierunku ruchu dopiero w trakcie jego realizacji, po przejechaniu	- nagranie monitoringu miejskiego z kamery (...)utrwalone na płycie, wydruki tego nagrania, wyjaśnienia	21, 22, 84, 96, 142 - 198

		<p>pierwszego przejścia dla pieszych - na wysokości ulicy (...) - zarzucony czyn art. 177 § 1 kk</p>	<p>oskarżonego, opinia biegłego B. Ś.</p>	
2.1.1.2.	J. D.	<p>- skierowanie roweru w lewą stronę - ku osi jezdni , przerwanie tego manewru, gdy z tyłu pojawił się motocykl oraz "odejście" roweru w stronę prawą w kierunku prawej krawędzi jezdni - zarzucony czyn z art.177§ 1 kk.</p>	<p>- nagranie monitoringu miejskiego z kamery (...)utrwalone na płycie, wydruki tego nagrania, opinia biegłego B. Ś..</p>	21, 22, 96, 142 -196
2.1.1.3.	J. D.	<p>- manewr obronny motocyklisty poprzez "położenie" pojazdu na ziemi w wyniku czego jednośląd sunął siłą bezwładu po jezdni będąc ustawiony poprzecznie do jej osi - zarzucony czyn z art. 177 § 1 kk.</p>	<p>- nagranie monitoringu miejskiego z kamery (...)utrwalone na płycie, wydruki tego nagrania, opinia biegłego B. Ś..</p>	21, 22, 96, 142 - 196
2.1.1.4.	J. D.	<p>- "zahaczenie " sunącego w powyższych okolicznościach motocykla o tylne koło roweru, upadek rowerzysty - zarzucony czyn z art. 177 § 1 kk</p>	<p>- nagranie monitoringu miejskiego z kamery (...)utrwalone na płycie, wydruki z tego nagrania, opinia biegłego B. Ś..</p>	21, 22, 96, 142 - 196
2.1.1.5.	J. D.	<p>- poruszanie się motocyklisty przed kolizją niezmiennie na wprost w bliskości lewej strony pasa ruchu,</p>	<p>- nagranie monitoringu miejskiego z kamery (...)utrwalone na płycie, wydruki</p>	21, 22, 96, 142 - 196

		na którym się on znajdował - zarzucony czyn z art. 177 § 1 kk.	z tego nagrania, opinia biegłego B. Ś.	
2.1.1.6.	J. D.	- przekroczenie przez motocyklistę w trakcie zbliżania się do skrzyżowania dopuszczalnej administracyjnie i zarazem bezpiecznej prędkości, zwiększanie prędkości w czasie zbliżania się do skrzyżowania oraz przystąpienie do manewru wyprzedzania rowerzysty bezpośrednio przed przejściem dla pieszych - zarzucony czyn z art.177 § 1 kk.	- nagranie monitoringu miejskiego z kamery (...) utrwalone na płycie, wydruki tego nagrania, opinia biegłego B. Ś..	21, 22, 96, 142 - 196
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

	<p>- nagranie monitoringu miejskiego z kamery (...) utrwalone na płycie oraz wydruki z tego nagrania</p>	<p>- nagranie utrwalone wspomnianą kamerą położoną w pozycji : " przód - góra "w stosunku do kierunku poruszania się obu uczestników kolizji w sposób obiektywny i wyraźny (widoczny wręcz " gołym okiem ") oddawało zachowanie na drodze i poszczególne manewry podejmowane przez oskarżonego i oskarżyciela posiłkowego, a nade wszystko przebieg kolizji, jak również topografię terenu i sytuację na drodze.</p> <p>Treści nagrania nie sposób zatem było skutecznie zakwestionować.</p>		
<p>- opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych B. Ś.</p>	<p>- opinia uwzględniała całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zwłaszcza wyjaśnienia oskarżonego J. D., wszystkie zabezpieczone w toku postępowania nagrania monitoringu miejskiego, biegły rozważył pełne spektrum zachowań każdego z uczestników</p>			

	<p>wypadku drogowego pod kątem ich prawidłowości i nieprawidłowości, następstw i skutków, rozwijanych prędkości, sytuacji na drodze, topografii terenu, znaków obowiązujących na miejscu zdarzenia. Opinia została sporządzona zgodnie z zasadami wiedzy fachowej, nie zawierała luk i wewnętrznych sprzeczności, biegły nie dopuścił się uchybień metodologicznych. Nie ujawniły się żadne okoliczności podważające zaufanie do wiedzy i bezstronności biegłego.</p>			
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>				
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
	<p>- zeznania oskarżyciela posiłkowego K. D. w tych fragmentach,</p>	<p>- na inny przebieg wypadków naprowadzonych wyżej fragmentach</p>		

	<p>gdy twierdził on, iż rowerzysta nie sygnalizował lewą ręką manewru zmiany kierunku ruchu, jak również że doszło ze strony rowerzysty do "zajechania" drogi.</p>	<p>zdarzenia wskazywały relacje procesowe oskarżonego (problematyka sygnalizowania ręką manewru zmiany kierunku ruchu), lecz przede wszystkim nagrania utrwalone kamerą (...), które wprost przesądzały, że sygnalizacja taka miała miejsce, lecz nastąpiła w praktyce dopiero w momencie przystąpienia oskarżonego do wykonywania tegoż manewru, nie zaś "zawczasu".</p> <p>Nagranie przekonywało też o braku "klasycznego" zajechania motocykliście drogi, jako iż rowerzysta zdołał - jeszcze przed momentem kolizji - "odejść" w prawo ku krawędzi jezdni i usunąć się z toru jazdy K. D., zaś do kolizji doszło w efekcie zahaczenia o tylne koło roweru przez sunący bezwładnie po jezdni i "położony" motocykl.</p>		
<p>1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH</p>				

ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	<p>Obraza prawa procesowego mająca wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kpk polegająca na dowolnej i wykraczającej poza ramy swobodnej oceny dowodów analizie materiału dowodowego z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności na uznaniu, iż :</p> <p>1. opinia wydana w sprawie przez biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych jest kompletna i spójna, podczas gdy z samej treści opinii wynika, że została oparta na niekompletnym materiale dowodowym, tj. z pominięciem kluczowego nagrania monitoringu, którego analiza przeczy wnioskowi wyciągniętemu przez biegłego,</p> <p>2. prędkość z jaką poruszał się</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

motocyklista (pokrzywdzony K. D.) nie miała znaczenia dla zaistnienia i przebiegu zdarzenia, gdyż nieznacznie przekroczyła maksymalną dopuszczalną prędkość na tym odcinku, podczas gdy z analizy stanu faktycznego, zapisu monitoringu i ze wskazań doświadczenia życiowego wynika, że rażąco odbiegała ona od prędkości bezpiecznej i była bezpośrednią przyczyną wypadku,

3. rowerzysta nie sygnalizował w żaden sposób manewru, podczas gdy z nagrań video wynika, że sygnalizował zamiar skrętu w sposób prawidłowy, a gdyby miał to czynić w sposób jaki opisał biegły (tj. kilkanaście metrów przed skrzyżowaniem) wprowadziłby w błąd pojazdy oczekujące na tym skrzyżowaniu na włączenie się do ruchu.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca ma rację kwestionując opinię biegłego, jako iż rzeczywiście osadzona ona została na zapisie monitoringu miejskiego utrwalonego jedną tylko kamerą, a mianowicie znajdującą się w pozycji : "tył - bok " w stosunku do toru ruchu obu uczestników zdarzenia, nie uwzględniając w praktyce widoku zapisanego kamerą umieszczoną w pozycji : przód - góra " względem kierunku, w którym się poruszali. Tymczasem ten drugi zapis przedstawiał widok wyraźniejszy, uwzględniał dokładniej topografię terenu i sytuację na drodze. Ogólnikowe stwierdzenia biegłego zaprezentowane przed Sądem I instancji, przy braku wszelkiego odniesienia się do drugiego zapisu w opinii pisemnej jedynie utrwały tezę, iż nie został on w należyтым stopniu</p>		

wzięty pod rozwagę przy sporządzaniu stanowiska biegłego. Opinia pierwotna dotknięta była ponadto dodatkowymi wadami, o których niżej w tytule : " Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji " (5.2).

Znaczne przekroczenie dozwolonej, a i bezpiecznej prędkości przez kierującego motocyklem nie pozostawało bez wpływu na zaistnienie inkryminowanego zdarzenia. Stosownie bowiem do ocen i ustaleń Sądu Okręgowego poczynionych między innymi na gruncie opinii biegłego uzyskanej w odwoławczej fazie procesu, rozwijanie nadmiernej prędkości przez oskarżyciela posiłkowego i zwiększanie jej, gdy zbliżał się on do skrzyżowania stanowiło jeden z szeregu czynników przyczynienia się pokrzywdzonego do wypadku, pozostając z wypadkiem w bezpośrednim związku przyczynowym.

Zachowanie
prędkości
bezpiecznej oraz
szczególnej
ostrożności, w
warunkach gdy
motocykl
pozostawał w
odległości 32
metrów od
rowerzysty, gdy
ten przystąpił do
manewru zmiany
kierunku ruchu,
umożliwiłoby K.
D. bądź to
wyhamowanie, bądź
to ominięcie
oskarżonego z
prawej jego strony.
Nadmierna
prędkość
oskarżyciela
posiłkowego nie była
jednak jedyną ani też
wyłącznie przyczyną
wypadku. Szerzej na
ten temat w tytule : "
Zmiana wyroku sądu
pierwszej instancji
" (5.2).

Skarżący myli się
natomiast
zarzucając
bezpodbawne
przyjęcie przez Sąd
Rejonowy, jakoby
rowerzysta nie
sygnalizował w
żaden sposób
manewru zmiany
kierunku ruchu,
podczas gdy co
innego wynikało z
nagrania
monitoringu.
Faktycznie bowiem,
o czym
przekonywały

<p>pisemne motywy zaskarżonego wyroku, uznano że sygnalizacja ręką w wykonaniu J. D. miała jednak miejsce, lecz nastąpiła już po rozpoczęciu zjazdu do osi jezdni, zatem w chwili rozpoczęcia manewry, nie zaś "zawczasu", jak wymaga tego ustawa (vide : k - 113 i 113 verte). Sposób sygnalizowania zamiaru zmiany kierunku ruchu przez oskarżonego nie mógł natomiast zostać oceniony jako prawidłowy w świetle regulacji przepisu art. 22 ust. 5 ustawy - Prawo o ruchu drogowym. Blżej w omawianych materiałach w tytule : " Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji " (5.2).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Spóźnione zasygnalizowanie przez oskarżonego lewą ręką zamiaru zmiany kierunku ruchu, które nie czyniło zadość wymogom ustawowym (art. 22 ust. 5 ustawy - Prawo o ruchu drogowym) stanowiło - wbrew stanowisku obrońcy - jedną z przesłanek dojścia wypadku do skutku, pozostającą z nim w bezpośrednim związku przyczynowym. Doprowadziło bowiem zaskoczonego motocyklistę (z uwzględnieniem uchybień przepisom drogowym, jakich sam się on dopuścił) do gwałtownej reakcji obronnej, "położenia" jednoślada na podłożu i następnie do zahaczenia sunącego bezwładnie po jezdni pojazdu (w poprzecznej pozycji względem osi jezdni) o tylne koło "odchodzącego" w prawo roweru oraz</p>		

<p>jego przewrócenia. W przypadku zasygnalizowania "zawczasu" zamiaru zmiany kierunku ruchu motocyklista dysponował wszelkimi możliwościami uniknięcia wypadku. Dalej w powyższej materii w tytule: "Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji" (5.2). Nie mogło być zatem mowy o uniewinnieniu J. D..</p> <p>Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji jest z kolei sprzeczny z art. 437 § 2 kpk.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść wyrażający się nietrafnym uznaniem, że to oskarżony w sposób nagły i nieostrożny wykonał manewr zmiany kierunku jazdy, co pozwoliło na przypisanie mu winy za naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i spowodowanie wypadku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Spóźnione zasygnalizowanie przez oskarżonego lewą ręką zamiaru zmiany kierunku ruchu, które nie czyniło zadość wymogom ustawowym (art. 22 ust. 5 ustawy - Prawo o ruchu drogowym) stanowiło - wbrew stanowisku obrońcy - jedną z przesłanek dojścia wypadku do skutku, pozostającą z nim w bezpośrednim związku przyczynowym. Doprowadziło bowiem zaskoczonego motocyklistę (z uwzględnieniem uchybień przepisom drogowym, jakich sam się on dopuścił) do gwałtownej reakcji obronnej, "położenia" jednoślada na podłożu i następnie do zahaczenia sunącego bezwładnie po jezdni pojazdu (w poprzecznej pozycji względem osi jezdni) o tylne koło "odchodzącego" w prawo roweru oraz</p>		

<p>jego przewrócenia. W przypadku zasygnalizowania "zawczasu" zamiaru zmiany kierunku ruchu motocyklista dysponował wszelkimi możliwościami uniknięcia wypadku. Dalej w powyższej materii w tytule: "Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji" (5.2).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w tym zwłaszcza opinia biegłego uzyskana przez Sąd Okręgowy nie dostarczył najmniejszych podstaw, by przyjmować iż J. D. nie ponosi żadnej winy za</p>			

<p>zaistnienie wypadku drogowego. Nie mogło być mowy o jego uniewinnieniu, zaś wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji jest sprzeczny z regulacją art. 437 § 2 kpk.</p>			
<p>1OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>			
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu</p>			

pierwszej instancji			
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
<p>Zmieniono zaskarżony wyrok, w ten sposób, że :</p> <p>a. uchylono rozstrzygnięcie z punktu 1 i na mocy art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umorzono postępowanie karne wobec oskarżonego J. D. o czyn polegający na tym, iż w dniu 20 sierpnia 2018 roku w G. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując rowerem na skrzyżowaniu ulic (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, nie upewniając się należycie, czy poruszający się za nim motocyklem K. D. nie rozpoczął wyprzedzania i zbyt późno sygnalizując lewą ręką zamiar wykonania powyższego manewru - dopiero w trakcie jego realizacji, czym</p>			

zaskoczył
kierującego
motocyklem,
doprowadzając K.
D. do położenia
pojazdu na podłożu,
w wyniku czego
sunący po jezdni
jednośląd ustawiony
poprzecznie do osi
jezdni zahaczył o
tylne koło roweru
oskarżonego
powodując jego
przewrócenie się,
zaś kierujący
motocyklem doznał
obrażeń ciała w
postaci złamania
obojczyka lewego,
które naruszyły
prawidłowe
czynności narządów
jego ciała na okres
powyżej siedmiu
dni, przy czym K.
D. przyczynił się do
wypadku poruszając
się niezmiennie
na wprost, a
nieprawidłowo w
bliskości lewej
strony pasa ruchu,
na jakim się
znajdował,
przystępując do
wyprzedzania
rowerzysty przed
przejściem dla
pieszych,
przekraczając
dopuszczalną w tym
miejscu prędkość i
zwiększając
prędkość w trakcie
zbliżania się do
skrzyżowania - tj. o
czyn z art. 177 § 1 kk i

<p>ustalono okres próby na jeden rok,</p> <p>b. uchylono rozstrzygnięcie z punktu 2 i na mocy art. 67 § 3 kk orzeczono oskarżonego J. D. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. D. nawiązkę w kwocie 300 -zł,</p> <p>c. na mocy art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów opinii biegłego K. P. w kwocie łącznej 1144, 30 -zł i ustalono rozmiar wydatków orzeczonych w punkcie 3 na kwotę 110 -zł.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Apelacja obrońcy okazała się w znacznym stopniu zasadna i skuteczna o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia zmieniono zaskarżony wyrok w sposób wskazany wyżej. Nade wszystko rację ma obrońca powołując niepełny charakter opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych</p>		

sporządzonej w
przygotowawczej
fazie postępowania,
który analizował
przebieg
przedmiotowego
zdarzenia
praktycznie
wyłącznie w oparciu
o zapis z kamery
monitoringu
miejskiego
umieszczonej w
pozycji: "tył -
bok" , kompletnie
pomijając widok z
kamery znajdującej
się w pozycji : "przód
- góra". Zdawkowe,
odmienne
wypowiedzi biegłego
zaprezentowane na
rozprawie głównej
przed Sądem I
instancji (vide : k
98 - 99), iż miał na
uwadze również ten
ostatni materiał, nie
znajdowały
natomiast
jakiegokolwiek
odzwierciedlenia na
piśmie. Stanowisko
dotychczasowego
biegłego, który
mimo przywołania
zapisów z kamery
"przód- góra"
podtrzymał
ostatecznie swe
pierwotne wnioski
było ponadto wprost
sprzeczne z
obrazami
uwidocznionymi w
przedmiotowym
materiale,
rozpoznawalnymi
"gołym okiem".

Nie były to jedyne mankamenty dyskredytujące dowodowo wspomnianą opinię. Jak wskazano w postanowieniu z dnia 2 października 2019 roku (vide : k - 136) została ona oparta między innymi o analizę zeznań J. D. złożonych początkowo w roli świadka, a zatem bez zachowania gwarancji procesowych przysługujących mu w związku ze zmianą statusu procesowego. Zeznania składane w charakterze świadka utraciły w związku z powyższym wszelkie znaczenie procesowe i nie mogły stanowić dowodu. Tym samym, nie mogły być podstawą analiz biegłego mogących mieć jakikolwiek wpływ na końcowe ustalenia faktyczne i rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie. Oskarżyciel publiczny w ogóle nie zauważył naprowadzonego zagadnienia kierując do Sądu akt oskarżenia, jakiego zasadniczym oparciem miała być bezwartościowa

dowodowo opinia
biegłego.

Z omówionych
powodów w
badanym przypadku
nie występowało
tym samym
problematyka
"sprzeczności dwóch
opinii" i potrzeba
rozważenia
dopuszczenia
dowodu z opinii
trzeciego biegłego.
Opinia mająca
znaczenie
dowodowe w
badanej sprawie
była tylko jednia,
a mianowicie ta
która powstała w
wyniku inicjatywy
Sądu Okręgowego
i która nigdy nie
została skutecznie
podważona pod
względem
merytorycznym, czy
też pod kątem
wiedzy lub
bezzstronności
nowego biegłego
przez żadną ze stron
procesowych, w tym
przez oskarżycieli.

Obraz z obu
kamer w kontekście
wyjaśnień
oskarżonego, zeznań
oskarżyciela
posiłkowego i opinii
biegłego B. Ś. nie
tylko uprawniał, lecz
wręcz zobowiązywał
do poczynienia
ustaleń faktycznych
w znacznej mierze
odmiennych aniżeli

zaproponowane przez prokuratora i ostatecznie przyjęte przez Sąd I instancji.

Nie mogło budzić wątpliwości, że rowerzysta sygnalizował lewą ręką zamiar zmiany kierunku ruchu, lecz uczynił to dopiero po przejechaniu pierwszego przejścia dla pieszych, znajdując się już na wysokości ulicy (...), a wcześniej rozpoczął manewr przemieszczenia się w lewo zmieniając tor ruchu. Działanie to pozostawało przy tym dopuszczalne, skoro J. D. zamierzał zjechać w lewo z jezdni, którą się poruszał, a zatem przed skrzyżowaniem mógł jechać środkiem pasa ruchu, na jakim się znajdował. Winien był jednak wyraźnie zaszygnalizować to zanim przystąpił do manewru, nie zaś w jego trakcie.

Oskarżony słysząc z tyłu odgłos motocykla bez wątpienia przerwał następnie powyższy manewr i zjechał w prawo oddalając się od toru kolizyjnego, w efekcie czego tory jazdy obu pojazdów

nie przecięły się.
Tymczasem
motocyklista
zaskoczony
manewrem
rowerzysty w lewo
"położył" jednoślada
na podłożu w wyniku
czego "sunąc" po
jezdni i będąc
ustawiony
poprzecznie do jej
osi "zahaczył" on
o tylne koło
oddalającego się
wtedy w prawo
roweru J. D.
doprowadzając go
do upadku i w
dalszej
konsekwencji do
powstania obrażeń
omówionych wyżej.
Nie zaistniało zatem
typowe "zajechanie"
drogi - jak
utrzymywał
oskarżyciel
posiłkowy.

Wszystko powyższe
wynikało wprost z
obrazów
utrwalonych kamerą
"przód - góra".
Nieskuteczne
pozostaje przeto
ewentualne
zaprzeczanie
wspomnianym
faktom. Widać je
było "gołym okiem".

Zasadniczy błąd w
działaniach
rowerzysty wyrażał
się zatem
spóźnionym
zasygnalizowaniem
zamiaru zmiany toru

ruchu - dopiero
w momencie
realizowania
manewru. D.
powinien uczynić to
wcześniej, nim do
manewru przystąpił,
do czego obligowała
go zasada
wynikająca z
uregulowania
przepisu ar. 22 ust.
5 ustawy - Prawo
o ruchu drogowym.
Kierujący rowerem
ewidentnie
"zaskoczył" zarazem
motocyklistę - K.
D. i sprowokował
reakcje obronne
tego ostatniego.
Zachowanie
oskarżonego
pozostawało przy
tym w bezpośrednim
związku
przyczynowym z
inkryminowanym
zdarzeniem. W
sytuacji wyraźnego i
dokonanego
zawczasu
zasygnalizowania
zamiaru zmiany
kierunku ruchu
znajdujący się z
tyłu o 32 metry
(co przekonująco
wyliczył biegły Ś.)
oskarżyciel
posiłkowy był w
stanie wykonać
manewr
wyprzedzenia
rowerzysty z jego
prawej strony
(zjeżdżając w prawo
- w stronę krawędzi
jezdni) lub hamując

uniknąć wszelkiej kolizji z rowerem.

W braku omawianego "spóźnienia" w sygnalizacji podejmowanego manewru, do wypadku z całą pewnością by nie doszło. Wykluczenie zawinienia i w konsekwencji sprawstwa po stronie oskarżonego nie wchodziło tym samym w rachubę.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oblił ponadto do równoczesnego stwierdzenia całego szeregu istotnych nieprawidłowości i naruszeń przepisów oraz zasad obowiązujących w ruchu drogowym w wykonaniu oskarżyciela posiłkowego K. D., pozostających w równym stopniu w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistnieniem przedmiotowego wypadku, a powodujących ustalenie przyczynienia się pokrzywdzonego do zdarzenia.

Zgodnie z przepisem art.16 ust. 1 i

2 ustawy - Prawo o ruchu drogowym kierujących wszelkimi pojazdami obowiązuje ruch prawostronny.

Oznacza ona - jako zasadę - obowiązek poruszania się w bliskości prawej krawędzi jezdni (zatem ani jej środkiem, ani też w pobliżu osi rozdzielającej pasy ruchu).

D. natomiast w nieuprawniony sposób przemieszczał się środkiem "swojego" pasa ruchu w bliskości osi, choć nie zamierzał wykonywać nigdzie skrętu w lewo i poruszał się tylko i wyłącznie na wprost poprzez skrzyżowanie.

Powyższy sposób jazdy pokrzywdzonego został niepodważalnie utrwalony w nagraniu filmowym.

Po wtóre, w miejscu gdzie doszło do zdarzenia ustanowiono administracyjne ograniczenie prędkości do 50 km/h. Oskarżyciel posiłkowy zaś ponad wszelką wątpliwość (co wynikało z w

pełni wiarygodnych obliczeń biegłego Ś.) poruszał się z szybkością wyższą niż średnia mieszcząca się w przedziale 58- 65 km/h, a co więcej zwiększał ją zbliżając się do skrzyżowania. Było to dostrzegalne "gołym okiem" w zabezpieczonych w sprawie nagraniach z obu kamer, gdzie wyraźnie widać, że rozwijał prędkość zdecydowanie większą aniżeli wszystkie inne obecne tam pojazdy.

Po trzeciej, pokrzywdzony ewidentnie przystąpił do manewru wyprzedzania rowerzysty na odcinku pomiędzy dwoma przejściami dla pieszych, gdy obowiązujące przepisy jednoznacznie zabraniają tego, tak na przejściach, jak i bezpośrednio przed nimi. Przepisy art. 25 ust. 1 i art.26 ust. 1 i ust.3 ustawy - Prawo o ruchu drogowym nakazują natomiast kierującemu pojazdem przy zbliżaniu się zarówno do skrzyżowania, jak i do przejścia dla

pieszych zachowanie szczególnej ostrożności, ustąpienie pierwszeństwa pojazdom nadjeżdżającym z prawej strony i pieszym znajdującym się na przejściu. Jak wspomniano, niedopuszczalne jest wyprzedzanie pojazdów na przejściu dla pieszych oraz bezpośrednio przed nim.

Zasady powyższe zobowiązywały motocyklistę do zwiększonej obserwacji, redukcji prędkości do pozwalającej bezpiecznie udzielić pierwszeństwa, o jakim mowa wyżej, nawet w sytuacji braku pieszych w obrębie przejścia, czy też innych pojazdów po stronie prawej. Reguła zachowania ostrożności szczególnej w podobnych przypadkach, dotyczy wszystkich rodzajów skrzyżowań niezależnie od tego, czy kierujący porusza się drogą z pierwszeństwem

przejazdu, czy też nie.

W wyniku naruszeń naprowadzonych wyżej K. D. przyczynił się do zaistnienia wypadku. Jego zachowanie pozostawało w bezpośrednim związku przyczynowym ze zdarzeniem. Gdyby bowiem przemieszczał się w bliskości prawej krawędzi jezdni, zmniejszył prędkość i zwolnił przed skrzyżowaniem z łatwością ominąłby po prawej stronie skręcającego w lewo rowerzystę, a zatem nie doszłoby do wypadku.

Zdecydowanie więcej błędnych zachowań wyróżnić należało po stronie pokrzywdzonego, jednakże wypadek drogowy zawiniony został przez każdego z nich.

W takim stanie rzeczy Sąd Okręgowy ocenił, iż stopień zawinienia oskarżonego i stopień szkodliwości społecznej jego zachowań nie były znaczne. Spóźnione zasygnalizowanie zamiaru zmiany

kierunku jazdy stanowiło jeden zaledwie element procesu, jaki doprowadził do przedmiotowego zdarzenia. Jak wspomniano, dalsze elementy wynikały już z działań oskarżyciela posiłkowego i nie były wywołane wprost przez J. D.. Sąd odwoławczy uznał przeto za dalece niesprawiedliwe, by tylko on ponosił odpowiedzialność karną na zasadzie wyłączności za spowodowanie wypadku drogowego, skoro uchybienia obu jego uczestników nakładały się na siebie i nawet przeważały w wykonaniu K. D..

Oskarżony ponadto nigdy wcześniej nie był karany za przestępstwo, rozpatrywane zdarzenie było ewidentnie odosobnionym incydem w jego życiu. Sylwetka i dotychczasowy sposób życia dawały tym samym podstawę do przyjęcia pozytywnej prognozy społeczno - kryminologicznej.

Zdaniem Sądu Okręgowego sam fakt przeprowadzenia procesu karnego będzie w przypadku oskarżonego dostatecznym hamulcem skłaniającym do przestrzegania prawa na przyszłość i nie ma bezwzględnej potrzeby wymierzania mu kary - choćby kary łagodniejszego rodzaju. Nie budzą nadto wątpliwości okoliczności przedmiotowego zdarzenia.

Sąd II instancji uznał tym samym za uzasadnione, by warunkowo umorzyć postępowanie karne wobec J. D., przy ustaleniu okresu próby na jeden rok. W realiach faktycznych badanego przypadku niesprawiedliwe pozostawało również obciążanie oskarżonego odpowiedzialnością odszkodowawczą w pełnej żądanej wysokości, a to właśnie z uwagi na przyczynienie się pokrzywdzonego do zaistnienia kolizji. Sąd odwoławczy zmodyfikował przeto zapadły wyrok

również i w tym zakresie zasądzając na rzecz oskarżyciela posiłkowego jedynie nawiązkę po myśli art. 67§ 3 kk w symbolicznej tylko wysokości 300 - zł mającej oznaczać "współprzyczynienie się" J. D. do zdarzenia. W materiałach "czysto" odszkodowawczych otwarta pozostaje dla K. D. droga procesu cywilnego, gdzie zostanie szczegółowo uwzględniony i rozważony czynnik przyczynienia się. W postępowaniu karnym podobne rozważania prowadziłyby do nieuzasadnionej niczym przewlekłości procesu..

Nie było ponadto sprawiedliwe obciążanie oskarżonego w ramach wydatków dotychczasowego postępowania również kosztami opinii biegłego oferowanej przez prokuratora, której wartość dowodową Sąd odwoławczy zakwestionował, a to w kwocie 1144, 30 -zł. Na zasadzie słuszności zwolniono J. D. od ich ponoszenia,

ustalając że wydatki określone w punkcie 3 zaskarżonego wyroku wyniosą jedynie 110 -zł.				
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji				
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia				
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia				
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia				
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.		
Zwięźle o powodach uchylenia				
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania				
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
1 Koszty Procesu				
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności			
3	Zasądzenie od oskarżonego J. D. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. D. kwoty 1176, 80 - zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym. Apelacja obrońcy oskarżonego, co do zgłoszonych w niej wniosków			

końcowych - tj. zmiany wyroku i uniewinnienia oskarżonego lub uchylenia tegoż orzeczenia i przekazania sprawy do rozpoznania ponownego - nie została uwzględniona. Rozstrzygnięcie o warunkowym umorzeniu postępowania karnego oznaczało bowiem w istocie stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego, zatem winien on zostać potraktowany w sferze problematyki kosztów reprezentacji adwokackiej strony przeciwnej - jako strona przegrana. W pełni uzasadnione pozostawało przeto obciążenie go na rzecz oskarżyciela posiłkowego obowiązkiem zwrotu wspomnianych kosztów.

Sąd Okręgowy uczynił to zatem przyjmując za podstawę stawkę minimalną w kwocie 840-zł ustanowioną w przepisie § 11 pkt.4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie

	<p>opłat za czynności adwokackie, powiększoną o 20% za każdy kolejny termin rozprawy, gdzie występował pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.</p>		
4.	<p>Zasądzenie od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa częściowo wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym w kwocie 2247, 77 - zł i wymierzenie mu jednej opłaty za obie instancje w kwocie 100 -zł, zwolnienie go od wydatków w zakresie pozostałym i obciążenie wydatkami w tej części - Skarb Państwa.</p> <p>Analogicznie jak w punkcie 3 i z identycznych powodów oskarżony winien zostać potraktowany jako strona "przegrana", co uprawniało do obciążenia go na rzecz Skarbu Państwa wydatkami postępowania odwoławczego oraz jedną opłatą za obie instancje (w obliczu zmiany wyroku). Uwzględniając treść rozstrzygnięcia i uznanie</p>		

	<p>przyczynienia się oskarżyciela posiłkowego do wypadku, zasady słuszności przemawiały za tylko częściowym obciążeniem go kosztami opinii biegłego uzyskanej w odwoławczej fazie przedmiotowego procesu. Sąd II instancji zasądził tym samym od J. D. w ramach wydatków tego postępowania równowartość połowy kosztów wspomnianej opinii wynoszącą 2227, 77- zł oraz kwotą 20 - zł stanowiącą zwrot kosztów doręczenia pism w postępowaniu odwoławczym, czyli w sumie kwotę 2247, 77 - zł. Oskarżonemu wymierzono ponadto, zgodnie z uregulowaniem art. 10 ust. 1 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych jedną opłatę za obie instancje w kwocie 100 -zł.</p>		
<p>1PODPIS</p>			
<p>sędzia Arkadiusz Łata</p>			

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie oskarżonego za winnego czynu z art. 177 § 1 kk i wymierzenie za niego kary samoistnej grzywny oraz zasądzenie od J. D. na rzecz pokrzywdzonego K. D. obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana